

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 29 marca 1979 r.

Nr 9

TREŚĆ:

Poz.:

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

57 — z dnia 26 marca 1979 r. w sprawie zwołania sesji Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej 77

ZARZĄDZENIA:

58 — nr 26 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 marca 1979 r. w sprawie utworzenia Instytutu Kardiologii 77

59 — Ministra Obrony Narodowej z dnia 7 marca 1979 r. w sprawie używania munduru wojskowego 77

60 — Ministra Finansów z dnia 2 marca 1979 r. w sprawie rozliczania przez jednostki państwowe należności budżetowych z tytułu niezagospodarowania zapasów zbędnych 79

61 — Ministra Finansów z dnia 12 marca 1979 r. w sprawie ustalenia wzoru, próby i wagi monety nominalnej wartości 100 zł 80

57

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 26 marca 1979 r.

w sprawie zwołania sesji Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Na podstawie art. 30 ust. 1 pkt 2 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Rada Państwa postanawia zwołać szóstą sesję Sejmu VII kadencji z dniem 30 marca 1979 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

58

ZARZĄDZENIE Nr 26 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 marca 1979 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Kardiologii.

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1975 r. Nr 7, poz. 41) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Kardiologii, zwany dalej „Instytutem“.

§ 2. 1. Siedzibą Instytutu jest m. st. Warszawa.

2. Instytut może tworzyć oddziały poza swoją siedzibą.

§ 3. Przedmiotem działania Instytutu jest prowadze-

nie prac naukowo-badawczych, rozwojowych oraz wdrożeń w dziedzinie kardiologii i kardiologii.

§ 4. Nadzór nad Instytutem sprawuje Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 5. Szczegółowy zakres działania Instytutu oraz jego organów określa statut nadany przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

59

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 7 marca 1979 r.

w sprawie używania munduru wojskowego.

Na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. Nr 31, poz. 130), w związku z art. 12 ust. 3 tej ustawy, zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w zarządzeniu określenia oznaczają:

1) mundur wojskowy — kompletny ubiór żołnierzy Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, wyko-

nany zgodnie z przepisami określającymi wzór, kolor, rodzaj tkaniny oraz oznaczony wizerunkiem orła, oznakami stopni wojskowych, korpusów osobowych, specjalności wojskowych, jak również oznakami szkolnymi lub organizacyjnymi; nie dotyczy to ubiorów historycznych,

- 2) część munduru wojskowego — element składowy ubioru żołnierzy,
- 3) oznaka wojskowa — wizerunek orła, emblemat lub oznakę:
 - a) stopni wojskowych,
 - b) korpusów osobowych,
 - c) specjalistów wojskowych,
 - d) szkolną,
 - e) organizacyjną
 oraz inny przedmiot wyróżniający lub oznaczający wykonywanie funkcji albo służby lub posiadane kwalifikacje,
- 4) pozbawienie oznak wojskowych — pozbawienie munduru wojskowego lub jego części wizerunku orła, guzików z wizerunkiem orła, oznak stopni wojskowych oraz oznak służących oznaczaniu przynależności do określonej jednostki organizacyjnej lub wykonywania określonych funkcji albo służby.

§ 2. Do noszenia munduru wojskowego na zasadach określonych w odrębnych przepisach są uprawnieni tylko:

- 1) żołnierze w czynnej służbie wojskowej,
- 2) elewi orkiestr wojskowych,
- 3) studenci szkół wyższych w czasie odbywania zajęć wojskowych w studium wojskowym szkoły wyższej, jeżeli przepisy ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub wydane na jej podstawie akty wykonawcze nie stanowią inaczej,
- 4) żołnierze rezerwy, którym wydano mundury wojskowe do domu do celów związanych z wykonywaniem obowiązku służby wojskowej — tylko w razie konieczności stawienia się w jednostce wojskowej lub w wojskowej komendzie uzupełnień,
- 5) oficerowie i chorążowie nie będący w czynnej służbie wojskowej oraz zwolnieni z zawodowej służby wojskowej podoficerowie, którzy nabyli prawo do emerytury wojskowej — podczas świąt państwowych i wojskowych oraz innych uroczystości określonych w odrębnych przepisach; w innych wypadkach — tylko po uzyskaniu zezwolenia właściwego organu wojskowego.

§ 3. 1. Wprowadza się zakaz używania niektórych mundurów wojskowych lub ich części wbrew ich przeznaczeniu, nawet po pozbawieniu oznak wojskowych.

2. Wykaz mundurów oraz ich części, o których mowa w ust. 1, zawiera załącznik do zarządzenia.

3. Zezwala się na zmianę przeznaczenia przedmiotów wchodzących w skład zestawu munduru wyjściowego i służbowego, stanowiących po okresie używalności własność żołnierzy zawodowych, pod warunkiem pozbawienia

tych przedmiotów oznak wojskowych i dokonania wyraźnej zmiany kroju.

§ 4. 1. Wojskowym organem porządkowym właściwym do przeprowadzania kontroli uprawnień do używania mundurów wojskowych lub ich części są organy Wojskowej Służby Wewnętrznej.

2. Przy wykonywaniu czynności w zakresie ujawniania i zwalczania wykroczeń bezprawnego publicznego używania munduru wojskowego lub jego części organy Wojskowej Służby Wewnętrznej współdziałają z organami Milicji Obywatelskiej.

3. Sposób przeprowadzania wspólnych kontroli określają każdorazowo szefowie (komendanci) organów Wojskowej Służby Wewnętrznej i Milicji Obywatelskiej.

§ 5. 1. W razie powzięcia uzasadnionego podejrzenia, że mundur wojskowy lub jego część są używane publicznie przez osobę nie uprawnioną, organ Wojskowej Służby Wewnętrznej sprawdza uprawnienia osoby do noszenia munduru. W razie stwierdzenia braku uprawnień organ ten ustala tożsamość osoby oraz wyjaśnia źródło pochodzenia munduru lub jego części; o fakcie tym organ Wojskowej Służby Wewnętrznej zawiadamia pisemnie organ Milicji Obywatelskiej, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby.

2. W razie niemożności ustalenia tożsamości osoby kontrolowanej organ Wojskowej Służby Wewnętrznej zwraca się o udzielenie pomocy do najbliższego organu Milicji Obywatelskiej.

3. Jeżeli osoba nie uprawniona do noszenia munduru lub jego części jest członkiem rodziny żołnierza zawodowego (służby okresowej), organ Wojskowej Służby Wewnętrznej zawiadamia o tym pisemnie dowódcę jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę.

§ 6. 1. W razie używania munduru wojskowego przez osobę wymienioną w § 2 pkt 1—3, lecz niezgodnie z jego przeznaczeniem, organ Wojskowej Służby Wewnętrznej zawiadamia o tym dowódcę właściwej jednostki wojskowej (kierownika studium wojskowego) w celu zastosowania środków wychowawczych lub dyscyplinarnych.

2. W razie używania munduru wojskowego lub jego części przez osobę wymienioną w § 2 pkt 4 w wypadkach nie związanych z wykonywaniem obowiązku służby wojskowej organ Wojskowej Służby Wewnętrznej powiadamia o tym dowódcę właściwej jednostki wojskowej. Jeżeli osoba ta samowolnie przekazała mundur wojskowy lub jego część innej osobie, organ przeprowadzający kontrolę powiadamia o tym pisemnie dowódcę właściwej jednostki wojskowej.

3. W razie używania munduru wojskowego przez osobę wymienioną w § 2 pkt 5 wbrew przepisom o sposobie noszenia umundurowania albo gdy stopień zużycia lub wygląd zewnętrzny narusza godność munduru, organ Wojskowej Służby Wewnętrznej powiadamia o tym szefa wojewódzkiego sztabu wojskowego.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1979 r.

Minister Obrony Narodowej: W. Jaruzelski

Załącznik do zarządzenia Ministra
Obrony Narodowej z dnia 7 marca
1979 r. (poz. 59).

WYKAZ

MUNDURÓW WOJSKOWYCH ORAZ ICH CZĘŚCI, KTÓRYCH UŻYWANIE WBREW ICH PRZEZNACZENIU
JEST ZAKAZANE, NAWET PO POZBAWIENIU OZNAK WOJSKOWYCH

1. Ubiór wyjściowy i służbowy wojsk lądowych, lotniczych i marynarki wojennej:
 - 1) czapka garnizonowa;
 - 2) beret koloru bordo i niebieskiego;
 - 3) płaszcz sukienny szeregowego i podchorążego;
 - 4) płaszcz letni podchorążego (nieprzemakalny);
 - 5) półpłaszcz sukienny marynarza;
 - 6) mundur wyjściowy (służbowy) szeregowego i podchorążego;
 - 7) mundur wyjściowy (służbowy) marynarza i podchorążego marynarki wojennej;
 - 8) sznury galowe.
 2. Ubiór ćwiczebny (polowy):
 - 1) czapka polowa;
 - 2) czapka futrzana;
 - 3) kurtka polowa;
 - 4) mundur drelichowy;
 - 5) peleryna namiot;
 - 6) peleryna nieprzemakalna;
 - 7) pas brezentowy z szelkami;
 - 8) obuwie ćwiczebno-służbowe typu wojskowego.
 3. Ubiór specjalny:
 - 1) kombinezon pilota;
 - 2) kombinezon czołgisty-warsztatowca;
 - 3) ubiór nieprzemakalny marynarza z kapturem;
 - 4) ubiór technika lotniczego;
 - 5) kurtka skórzana pilota na futrzanej podpince (krótka i $\frac{3}{4}$ długości);
 - 6) furażerka, olimpijka i spodnie pilota.
- Uwaga: Przedmioty wymienione w wykazie oznaczane są stemplem „MON” lub „MSW” oraz stemplem jednostki wojskowej, która te przedmioty wydała do użytkowania.

60

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 marca 1979 r.

w sprawie rozliczania przez jednostki państwowe należności budżetowych z tytułu niezagospodarowania zapasów zbędnych.

Na podstawie § 7 ust. 4 uchwały nr 164 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1971 r. w sprawie rozporządzania przez państwowe jednostki organizacyjne niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski z 1979 r. Nr 5, poz. 45) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie określa:

- 1) sposób zaliczania rzeczowych składników majątku obrotowego jednostek państwowych do zapasów zbędnych,
- 2) sposób ustalania wartości zapasów zbędnych,
- 3) zasady i tryb rozliczania przez jednostki państwowe należności budżetowych z tytułu niezagospodarowania zapasów zbędnych.

2. Hlekróć w zarządzeniu jest mowa o:

- 1) uchwałe — rozumie się przez to uchwałę nr 164 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1971 r. w sprawie rozporządzania przez państwowe jednostki organizacyjne niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski z 1979 r. Nr 5, poz. 45),
- 2) jednostce — rozumie się przez to jednostkę państwową określoną w § 2 ust. 1 pkt 3 uchwały,
- 3) należności budżetowej — rozumie się przez to należność określoną w § 6 ust. 3 i § 7 ust. 3 uchwały,
- 4) zapasach zbędnych — rozumie się przez to zapasy zbędne rzeczowych składników majątku obrotowego, z wyjątkiem składników wymienionych w § 1 ust. 4 uchwały.

§ 2. 1. Za zapasy zbędne uważa się:

- 1) pełnowartościowe:
 - a) surowce i inne materiały bezpośrednio, stanowiące zapas jednostki co najmniej od 6 miesięcy, z tym zastrzeżeniem, że dla importowanych surowców i innych importowanych materiałów bezpośrednich oraz surowców pochodzenia rolniczego, nawozów

mineralnych i chemicznych środków ochrony roślin, a także materiałów bezpośrednich w jednostkach, w których wykonywanie remontów stanowi działalność podstawową, okres ten wynosi co najmniej 12 miesięcy,

- b) części zapasowe do tych maszyn i urządzeń oraz środków transportowych, których jednostka nie posiada co najmniej od dwóch miesięcy,
- c) pozostałe materiały stanowiące zapas jednostki co najmniej od 18 miesięcy;

2) pełnowartościowe półfabrykaty, produkcję w toku i oprzyrządowanie, przygotowane dla produkcji, która została zaniechana lub nie została podjęta, jeżeli w ciągu 6 miesięcy od decyzji o zaniechaniu lub niepodjęciu produkcji nie mogą być one wykorzystane do produkcji bieżącej,

3) pełnowartościowe wyroby i towary, na które w ciągu roku od ich wytworzenia lub nabycia nie znaleziono nabywcy,

4) niepełnowartościowe materiały, półfabrykaty, produkcję w toku, wyroby i towary, których nie można zużyć lub sprzedać po obowiązujących cenach wobec braku lub utraty wymaganych właściwości użytkowych.

2. Nie uważa się za zapasy zbędne:

- 1) zapasów wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 3, jeżeli bank finansujący jednostkę uznał je za nadmierne,
- 2) zapasów sezonowych i rezerw,
- 3) części zamiennych, które producenci, jednostki handlu środkami produkcji oraz jednostki, dla których wykonywanie remontów stanowi działalność podstawową, są obowiązani utrzymywać w ustalonym okresie po zaniechaniu produkcji lub importu wyrobów, do których te części są przeznaczone.